

Healing

the symptoms known as

Autism

Second
Edition

PDF
E-Book

Kerri Rivera

with Kimberly McDaniel & Daniel Bender

Jim Humble • Dr. Andreas Kalcker

Dr. Marco Ruggiero • Robert L. Sands

Kapitola 1

Kerriin příběh

„Nemožné se stává možným, jakmile s tím souhlasíte. Je to jen změna myšlení, uvolnění se, nic víc.“

~ *Stuart Wilde*

„**W** „Co se stalo, co jsi udělala Patrickovi?“ To byla první věc, na kterou se mě zeptal můj manžel, když poprvé uviděl našeho syna po návratu z týdenního výletu.

Bylo to pouhých pět dní poté, co náš nejmladší syn Patrick dostal svou poslední vakcínu – DPT (záškrť, černý kašel, tetanus) + hepatitida B + chřipka B (v Mexiku známá jako *Pentavalente*) dne 13. srpna 2002 ve věku dvou let a jednoho dne.

Tato otázka byla první z mnoha, které nás nasměrovaly na cestu lemovanou autismem. Řekla jsem Memovi (mému manželovi), že bychom se neměli znepokojovat. Sestra zmínila, že můžeme očekávat horečku nebo apatii. To byly zcela normální reakce. Na rozdíl od toho, co řekla, jsme během těch prvních dnů a týdnů pozorovali ztrátu očního kontaktu, mávání rukama, chůzi po špičkách, vysoké mořské zvuky a nadměrné slinění – sliny mu promočily přední část oblečení.

Patrick také ztratil veškeré řečové schopnosti, které se naučil: mama, pa, *agua* (voda ve španělštině), písmena abecedy, čísla... všechno. Jediné, co chtěl dělat, bylo sledovat videa, zatímco pobíhal po svém pokoji, vydával zvuky jako siréna sanitky, máchal rukama a bouchal se do břicha a slintal si na oblečení.

V té době jsme nebyli s těmito problematickými příznaky příliš obeznámeni, a tak jsme to přisuzovali období vzdoru. Ale toto konkrétní období vzdoru vedlo ke ztrátě spánku pro Patricka i zbytek rodiny, k užívání antibiotik na zelený nos a oční hlen a k prudkému průjmu, který byl tak kyselý, že při kontaktu pállil jeho kůži. Takový byl zbytek třetího roku jeho života.

První z mnoha, kdo spojil Patrickovo chování s autismem, byla moje prateta. Řekla mi, že si myslí, že Patrick má autismus, poté co ho pozorovala na rodinném setkání v dubnu 2003, když jsme navštívili příbuzné v Chicagu. Byla to ta nejabsurdnější věc, jakou jsem kdy slyšel.

Přesto jsem toho večera šla domů a okamžitě vygooglila příznaky autismu. Na webových stránkách byly uvedeny příznaky jako točení předměty, seřazování předmětů, sebepoškozující chování, nedostatek socializace a několik dalších faktorů, které podle mě vůbec neodpovídaly chování mého syna. Komentář jsem ignorovala a pokračovala v pozorování podivného chování svého syna, aniž bych chápala proč.

O několik měsíců později, v červenci, jsem se vrátil do Chicaga. Když jsem šel ven běhat, potkal jsem svou kamarádku, která má dítě ve stejném věku jako Patrick. Zastavili jsme se, abychom si popovídali, a ona se mě zeptala, jak se mu daří. Odpověděl jsem: „Dobře.“ Zeptala se mě, jestli už mluví. Řekl jsem jí, že se naučil mluvit, ale od března ztratil veškerou slovní zásobu, kterou si předtím osvojil. Moje kamarádka se na mě podívala a s obavami ve tváři řekla: „Ach...“ Zeptala jsem se jí: „Co se děje? Co to znamená?“ Byla jsem velmi nervózní. „No,“ řekla neochotně, „ztráta řeči je varovným signálem autismu.“ Zase to slovo. Řekl jsem jí, že jsme tím už prošli, protože jsem do té doby vzal Patricka k neuropediatru v Guadalajaře, psychologovi s velkým centrem v Guadalajaře a místnímu psychologovi v Puerto Vallarta. Všichni tři odborníci mi řekli, že je v pořádku a že nevidí žádné problémy s jeho vývojem.

Začal jsem běhat a asi v polovině trasy mi došlo, že Patrick má autismus, tak jsem sprintoval domů, sedl si k počítači, otevřel webovou stránku *Autism Society of America* a našel seznam 16 příznaků autismu. Podle pokynů platilo, že pokud má vaše dítě 12 nebo více příznaků, je velmi pravděpodobné, že má autismus. Patrick měl přesně 12. Když se na to dívám zpětně, měl jich pravděpodobně 14 nebo více, ale já jsem ještě nebyla připravená je vidět.

Téhož dne jsem zavolala jeho pediatrce v Puerto Vallarta a řekla jí, že si myslím, že můj syn má autismus. Ona mi odpověděla: „Ne, nikdy jsem u vašeho syna nic takového nepozorovala, ale přivedte ho a já se na něj ještě jednou podívám.“ Když jsme přišli, pozorovala ho. Řekla, že neřadí věci do řady, nebije se do hlavy, stále za mnou chodí, „hraje si“ s hračkami v čekárně, a proto můj syn autismus nemá.

Pediatr mi řekl, abych ten den šla domů a počkala, až se to uklidní. Všichni odborníci mi řekli, že je takový, jaký je, protože je dítětem z dvojjazyčné rodiny, která – podle nich – tradičně produkuje děti, které začínají mluvit pozdě; jeho rodiče i bratr začali mluvit pozdě. Byl rozmazlený. Měl chůvu. A je to kluk – kluci začínají mluvit pozdě, atd., atd. Pediatr mě opět úspěšně přesvědčil, abych se vzdala diagnózy.

Jelikož nebylo nic v nepořádku, na podzim jsme Patricka zapsali do mateřské školy. Jeho učitelka mi říkala, že Patrick nedělá tu či onu činnost, a já jsem jí odpovídala, že jsme ho vzali ke všem specialistům a že je prostě jen pozdní mluvka. Byla v tomhle ohledu velmi milá a každých pár měsíců mi něco řekla, protože viděla, že se od svých spolužáků výrazně liší.

Pak jednoho dne se to stalo, dostala jsem telefonát od ředitelky školy, která mi řekla, že její kamarádka, neuropsycholožka, je na návštěvě ve městě ze Spojených států a ráda by se podívala na moje děti. 12. března 2004 v 18 hodin jsem měla schůzku s touto neuropsycholožkou. Už jsem tušila, že tato žena chce vidět Alexe, mého staršího syna, protože se mu ve škole nedařilo. Nespal dobře, protože Patrick nespal, což vedlo k jeho špatným výsledkům ve škole. Už jsem dostala zprávu, že Patrick je v pořádku, takže když se začala soustředit na něj a jeho chování, byla jsem trochu zmatená. Sedli jsme si v jeho třídě a ona se mě začala ptát, jestli vždycky... běhá v kruhu, mává rukama, nadměrně slintá, piští jako delfín atd. (vlastně jsme si z toho dělali legraci, že jeho matka musela být delfín). Potom jsem jí řekla, že jsme už byli u všech těchto specialistů a ti řekli, že je v pořádku.

Byla jsem unavená z toho, jak mě všichni posílali od čerta k ďáblu a ptali se mě, co je s mým dítětem, když mu jen trvalo trochu déle, než se rozběhl. Tehdy mi řekla: „Nemůžu uvěřit, že ti neřekli, že tvůj syn má autismus.“

Tato slova navždy změnila můj život. Samozřejmě jsem se jí zeptala, zda se nemůže mýlit, a ona odpověděla, že samozřejmě existuje taková možnost, ale že absolvovala postgraduální studium v oboru autismus, viděla stovky případů a tato diagnóza je jejím odborným názorem. To otevřelo stavidla pro přívál slz, který netrval jen několik let.

Jako pozitivní člověk jsem se jí zeptala, co mám dělat. Odpověděla: „Ráda bych vám představila skupinu psychologů, kteří jsou ve městě.“ Následující den jsem s ní šla na beznadějně místo s beznadějnými lidmi a zeptala se jí, jestli se to dá vyléčit. Odpověděla: „Ne, můžete s těmito psychology absolvovat terapii, ale to je vše.“ Děti se rodí s autismem a s autismem také umírají, to byl základní názor. Věděla jsem jistě, že můj syn se s autismem nenarodil. Byl to nejchytřejší dítě s nejjasnějšíma očima, jaké jsem kdy viděla, a měli jsme fotky a videa, které to dokazovaly. Nenarodil se jako ten duch dítěte, kterého jsme teď měli. Věděla jsem, že budu hledat dál, dokud pro Patricka něco jiného nenajdu. Stala jsem se aktivní a na to místo jsem se už nikdy nevrátila.

Hned druhý den jsem potkala další kamarádku, která mi řekla, že má knihu o ADD a autismu, tak jsem si ji hned koupila a zjistila, že je celá o stravě. Konkrétně o stravě bez lepku a kaseinu, a rozhodla jsem se s ní hned začít. Popravdě řečeno, Patrickova strava byla hrozná, sám si omezil příjem potravin pouze na mléčné výrobky a pšenici. Jeho základní potraviny byly pečivo a sýr, ale dobrá zpráva byla, že ještě jedl brambory. I jako nováček v oblasti autismu jsem věděla, že ho nemůžu vzít do fast foodu, protože tamní hranolky jsou obalené lepekem. Začali jsme s domácími hranolkami s mořskou solí, protože to bylo jediné jídlo, které mu v rámci jeho stravy chutnalo. Po třech dnech na této stravě řekl tři slova, první tři slova, která řekl za více než rok. Věděla jsem, že jsme na správné cestě.

Příští týden jsem potkala kamarádku z tenisu. Opravdu jsem ji nechtěla pozdravit, protože jsem byla velmi deprimovaná, ale uslyšela jsem hlas, který mi řekl: „Nejde o cestu, ale o vůni květin podél ní.“ Tak jsem se přinutil k úsměvu a šel ji pozdravit, i když jsem byl v hluboké depresi. Začala si stěžovat na svůj týden, tak jsem ji trpělivě poslouchal a pak jsem jí vyprávěl o svém týdnu: ve čtvrtek mi na internetu ukradli identitu, v pátek diagnostikovali mému synovi autismus a v sobotu museli utratit mého čtrnáctiletého psa.

Když to všechno vyslechla, vypnula motor a řekla mi, jak je jí to líto. Řekla, že mě spojí se svou přítelkyní, která otevřela *centrum pro včasnou diagnostiku autismu* v kanadském Torontu. Když jsem se druhý den ráno probudila, čekal mě v e-mailové schránce dlouhý dopis od Norah Whitneyové. Ukázalo se, že byla první z mnoha andělů autismu v mém životě.

Z tohoto e-mailu jsem získala mnoho cenných informací, ale pro mě bylo nejdůležitější zjištění, že to, co se stalo mému synovi, bylo důsledkem všech očkovacích látek, které dostal, a že se nenarodil s autismem, jak jsem věděla. Také jsem to nezpůsobila já a musela jsem se začít zbavovat pocitu viny. Norah mi také řekla, že autismus lze léčit a že musím okamžitě kontaktovat lékaře z DAN! a Dr. Bobbyho Newmana, certifikovaného behaviorálního analytika a licencovaného psychologa. Norah řekla, že jsou nejlepší a že tato skupina lékařů z DAN! léčí autismus.

Spojila jsem se se všemi a ještě ten samý měsíc jsme zahájili náš vlastní program *aplikované behaviorální analýzy* (ABA). Také jsem vzala Patricka do Spojených států, aby navštívil svého prvního lékaře DAN! Když jsem se vrátila z této cesty, měla jsem nakoupené doplňky stravy a injekční přípravky v hodnotě téměř 5 000 dolarů (amerických). To ale neznamenalo, že jsem věděla, jak je používat, a rozhodně jsem neviděla, že by se stav mého syna zlepšoval. Bylo to v červnu 2004 a zbytek léta jsme strávili s některými doplňky stravy, dalšími biomedicínskými zásahy a 40 hodinami ABA terapie týdně.

Na podzim mi někteří přátelé zmínili, že jejich otec podstupuje chelatační terapii v San Diegu, a já jsem právě slyšela někoho jiného říkat, že chelatační terapie pomáhá dětem s autismem kvůli jejich extrémní metalické toxicitě. Na konci večera jsem měla telefonní číslo na kliniku, která tuto chelatační terapii poskytovala. Když jsem tam zavolala pro informace, řekli mi, že všechny děti posílají na chelatační terapii k doktoru Woellerovi do Temeculy v Kalifornii, tak jsem Patrickovi domluvila schůzku. V březnu 2005 jsem vzala celou rodinu do Temeculy za doktorem Woellerem, protože doplňky, které jsem Patrickovi dávala, v podstatě neměly žádný účinek. Věděla jsem, že musím hledat další možnosti.

Po několika tisících kilometrech a různých záchvatech vzteku jsme dorazili do ordinace doktora Woellera. Řekla jsem recepční, že jsme přišli za doktorem Woellerem. K mému zklamání mi odpověděla: „Ne, máte schůzku s jiným lékařem, doktor Woeller není momentálně ve městě.“ Můj manžel si byl jistý, že jsem zkazila schůzku, a byl na mě velmi naštvaný. Mezitím Patrick křičel, plakal a svlékl si oblečení v čekárně. Nakonec nás pustili dovnitř, abychom si promluvili s jiným lékařem, a poté, co jsme mu vysvětlili Patrickův autismus, jsme mu řekli, že chceme provést chelataci. V té době jsme věděli, že jeho autismus je způsoben rtutí v očkovacích látkách. Lékařka nám bez obalu řekla, že nemůžeme dělat všechno najednou a že před chelatační terapií musíme nejprve vyčistit jeho střeva. Letěla jsem domů s rodinou naprosto skleslá. Začali jsme nemožnou cestu čištění střev.

Moje vůbec první konference o autismu byla *AutismOne* koncem května 2005. Potkala jsem tam ženu, která byla záchranným andělem pro *Generation Rescue*, a řekla jsem jí, že chci svému synovi podat chelatační kapky DMPS, které byly v té době v módě. Řekla mi, že pokud jde o uzdravení mého syna, neměla bych se spokojit s odmítnutím. Musela jsem se za svého syna zasadit a nenechat se odradit. S touto moudrostí jsem znovu zavolala do ordinace Dr. Woellera a řekla jim, že chci schůzku s Dr. Woellerem osobně a že se nenechám odbýt. Manažerka mě vyslechla a řekla, že mě s ním spojí. Po dlouhém rozhovoru Dr. Woeller souhlasil, že se ujme Patrickova případu a pomůže mi s chelací mého syna. Souhlasil se mnou, že je hloupé si myslet, že můžeme mít střeva zcela pod kontrolou před zahájením chelace. Nakonec jsem pro Patricka dostala kapky DMPS, po kterých jsem tak toužila, a měla jsem pocit, že jsme zase na správné cestě. Po asi šesti měsících používání kapek jsme však stále neviděli žádnou změnu.

Vzpomínám si na stejnou konferenci *AutismOne*, kde jsem se zúčastnila přednášky o *specifické sacharidové dietě* a vyloučení všech obilovin ze stravy – dietě, která Patrickovi pomohla dosáhnout minimálního zlepšení po minimálním zlepšení.

V listopadu 2005 jsem měla telefonickou konzultaci s Dr. Woellerem a protože jsem byla zklamaná z transdermálního DMPS, rozhodla jsem se zeptat, zda se v oblasti autismu neobjevilo něco nového. Odpovědí, která nakonec změnila životy nás všech, byla hyperbarická oxygenoterapie neboli HBOT (hyperbaric oxygen therapy).

Dozvěděla jsem se, že v San Diegu žije velmi milý muž jménem Bob Sands, který vlastní společnost vyrábějící hyperbarické komory pro nemocnice. Zavolala jsem do Bobovy kanceláře, protože Patrick potřeboval okamžitě 40 sezení, a chtěla jsem se zeptat na ceny a zda existuje nějaká sleva na balíček hyperbarických sezení. Odpověď byla kladná, sleva skutečně existovala. Domluvila jsem Patrickovi termíny HBOT a vzala obě děti do San Diega, kde jsme strávili 20 opravdu dlouhých dní, aby Patrick absolvoval svých prvních 40 sezení hyperbarické komory – dvě denně, každé ráno a každý večer.

Během té doby mi manžel a máma volali a ptali se mě, jestli je Patrickovi lépe, ale on stále seděl nahý před televizí, skákal nahoru a dolů, máchal rukama a pištěl. Teprve když jsme se vrátili domů, začal vyslovovat první slabiky všech slov pro věci, které chtěl, jako například „ap“ pro jablko. Hyperbarickou terapii jsme považovali za velký úspěch, ale jak jsem již řekla, stalo se tak až několik týdnů po dokončení 40 sezení. Tehdy jsme u Patricka opravdu začali pozorovat změny. Bob vždy říká, že HBOT je dar, který nepřestává dávat; přínosy lze pozorovat až dva měsíce po dokončení sezení.

Mezitím jsme si s Bobem hned padli do oka. V jeho klinice panovala opravdu veselá a rodinná atmosféra. Vyprávěl jsem mu svůj příběh a jak bych chtěl lidem pomoci pochopit, že autismus je možné předcházet, léčit a vyléčit. Řekl jsem mu, že v Mexiku (a ve většině Latinské Ameriky) neexistují žádné informace, natož pak biomedicína nebo léčba autismu. Chtěla jsem lidem pomáhat a sdílet s nimi, že můžeme udělat mnoho pro to, aby se naše děti uzdravily.

Hned druhý den vešel do kanceláře a navždy změnil můj život. Řekl mi, že je ve skutečnosti přítelem Dr. Bernarda Rimlanda, „Bernieho“, velkého otce biomedicínské léčby autismu, autora knihy *Infantile Autism, Dislogic Syndrome* a zakladatele *Autism Research Institute*. Řekl jsem Bobovi, že setkání s Berniem dnes by bylo podobné jako setkání s Mickem Jaggerem, když mi bylo 15 let. Poté mi oznámil, že budeme obědvat s nikým jiným než s Berniem a paní Rimlandovou. Poprvé v životě jsem Bobovi přiznal, že jsem tak nadšený, že nevím, co říct. Bob mi řekl, že až přijde řada na mě, abych něco řekl, měl bych se Bernieho zeptat: „Co mohu udělat pro DAN!?“

V rozrušení jsem běžela do diskontního obchodu Marshall's, kde jsem si koupila nový kostým, punčochy a dokonce i pár vysokých podpatků. Následujícího odpoledne jsem si oblékla své nové směšné šaty, svěřila děti služce své kamarádky a nasedla do Bobova jaguára, abych se setkala s Berniem a Glorií (Dr. a paní Rimlandovými) – splnil se mi absolutní sen. Když jsme dorazili do jejich oblíbené restaurace, byla jsem naprosto přehnaně elegantně oblečená. Gloria si objednala salát a kluci tilapii, protože Bernie neměl moc rád zeleninu. Konverzace se točila kolem náplastí Kinotakara a rozdílů mezi měkkými a tvrdými hyperbarickými komorami.

Počkal jsem, až se rozhovor trochu utišil, a pak jsem se odhodlal. Zeptal jsem se ho, co bych mohl udělat pro DAN!, a on mi odpověděl, že bych měl přeložit protokol DAN! a rozšířit ho po celé Latinské Americe. Jeho slova mě naprosto ohromila. Slyšel jsem dobře? Latinská Amerika? Myslel jsem na své město Puerto Vallarta, nebo možná Jalisco (stát, ve kterém jsme žili) a možná v nejdivočejších snech na celé Mexiko, ale tohle bylo mnohem větší, než jsem si dokázal představit. V tu chvíli už ale nebylo možné zastavit rozjetý vlak. Během několika měsíců jsme protokol přeložili do španělštiny a darovali ho Autism Research Institute, aby ho šířil po celé Latinské Americe. O mnoho později jsem se dozvěděla, že jedna z mých drahých přítelkyň, Yeroline, vyléčila svého syna z autismu pomocí překladu protokolu DAN! a dalších materiálů.

Během téže cesty jsme s manželem mluvili s Bobem o koupi jedné z jeho komor pro neziskovou kliniku pro autisty, kterou jsme plánovali otevřít v Puerto Vallarta. Plánovali jsme provozovat kliniku na neziskovém základě, ale zajistit její fungování tím, že budeme veřejnosti účtovat poplatky za sezení v komoře, přičemž veškerý zisk bude použit na to, aby děti s autismem mohly komoru využívat zdarma.

Všechno šlo hladce. Peníze za komoru jsme složili v březnu 2006 a ta dorazila 31. října 2006. AutismO2 – Hyperbaric Clinic oficiálně otevřela své brány 1. prosince 2006. Uspořádali jsme slavnostní otevření, pozvali jsme přátele, rodinu, Patrickovy terapeuty a náš místní kněz přišel požehnat tento dům. Všichni jsme byli oblečeni v bílém a na počest Patricka, který byl naší motivací k otevření kliniky, jsme měli všichni jmenovky s nápisy *Kerri – Patrickova máma*, *Memo – Patrickův táta* atd. Byl to pro nás všechny výjimečný večer, ale pro mě obzvlášť, protože utvrdil cestu, po které budu kráčet i teď, když píšu tuto knihu o sedm let později.

Klinika disponovala hyperbarickou komorou Sand's Hyperbaric Chamber, alopatickým lékařem se specializací na hyperbarickou medicínu, dvěma psychology, dvěma hyperbarickými technikami a mnou, abych se nejprve setkal s rodiči. Pokud jde o komoru, vždy jsme věděli, že pomůže mnoha dětem s autismem, ale pomohla i mnoha dalším. Právě komora v roce 2006 vrátila Patrickovi řeč.

Později téhož roku jsme poslali našeho alopatického lékaře s naším naturopatickým hippie lékařem do Ixtapy v Mexiku na konferenci o hyperbarické medicíně, kde náhodou potkali Dr. Giuseppinu Feingoldovou (Dr. Jo), lékařku z DAN!, která používá hyperbarickou medicínu u dětí s autismem. Jakmile se naši lékaři vrátili do Puerto Vallarta, začali naléhat, abych ji kontaktovala, protože léčí děti pomocí protokolu, který zahrnuje hyperbarickou terapii. Nechtěla jsem ztrácet čas, a tak jsem jí okamžitě poslala e-mail, ale v té době jsem nevěděla, že e-maily nepoužívá, a protože já zase nemám ráda telefonování, nedovolali jsme se.

V lednu 2007 kupoval můj manžel Memo na eBayi auto značky Desoto z roku 1951. Museli jsme za něj zaplatit šekem, a proto jsme se dali do řeči s Bryanem, prodejcem auta. Během rozhovoru můj manžel Memo řekl Bryanovi: „Pokud ho nechceš prodat, protože má větší hodnotu než tvá prodejní cena, pochopím to.“ Bryan se již rozhodl, že auto prodá, ale zároveň ho zajímalo, kam auto poputuje, čím se Memo živí atd. Memo mu vyprávěl o našem životě v Puerto Vallarta a o inzerčním magazínu, který vlastní. V tu chvíli ho Bryan přerušil a řekl: „O tom magazínu jsem slyšel!“

Ukázalo se, že tento Bryan byl zdravotní sestra, která pracuje s lékařem, který se zabývá hyperbarickou terapií a léčí děti s autismem. To vzbudilo Memův zájem, a tak Bryanovi řekl o Patrickově autismu a Bryan mu odpověděl, že musí zavolat Dr. Jo, ano, té samé Dr. Jo, kterou náš klinický lékař potkal před několika měsíci na konferenci o hyperbarické terapii v Ixtapě. Okamžitě jsem jí zavolala a když to zvedla, představila jsem se a řekla jí, že mi Bryan řekl, abych jí zavolala. Zeptala jsem se jí, zda věří v Boha, a ona odpověděla, že ano. Pokračovala jsem tím, že jsem jí řekla, že se v září setkala s lékařem z naší kliniky a že jsem jí poslala e-mail, ale nikdy mi neodpověděla. V té době dostávala Dr. Jo tolik e-mailů, že někdy nestačila na všechny odpovědět.

Konečně jsme se spojili a hned jsme si padli do oka. Okamžitě jsem jí řekla všechno o klinice a Patrickovi, v naději, že přijede do Vallarty. Řekla mi, že nejdříve musím přijet za ní do New Yorku a že Patrickovi zajistíme nějakou léčbu. Tak jsme v březnu 2007 vyrazili do mrazivého New Yorku.

Okamžitě jsme začali Patricka léčit intravenózní chelací. Tehdejší teorie tvrdila, že hlavním faktorem způsobujícím autismus jsou těžké kovy pocházející z vakcín, které poškozují methylační cesty. Během svých každodenních cest do ordinace doktora Jo jsem konečně potkala Bryana, majitele Desota, které můj manžel koupil na eBay. Začali jsme mluvit o mé klinice a o tom, co bychom mohli společně podniknout, kdyby se Bryan přestěhoval. Bryan se již téměř 30 let věnoval ošetřovatelsví a byl odborníkem na ozon a další alternativní

terapie. Řekl mi, že je připravený na nějaké změny, a my jsme měli velký zájem, aby se k nám do kliniky připojil někdo takového kalibru a uvolněné povahy, jako je Bryan.

Do týdne po mém návratu do Puerto Vallarta přišel Bryan na svou první návštěvu, aby zjistil, zda by Vallarta mohla být jeho domovem. O dva měsíce později se vrátil se vším svým vybavením, aby si zřídil ordinaci. Skvěle jsme si sedli a Dr. Jo sem čas od času přilétal, aby pomohl s pacienty.

V letech 2007 až 2008 jsme Patricia léčili intravenózní chelací, která doplňovala jeho běžnou dietu GF/CF/SF, doplňky stravy a hyperbarickou terapii. V květnu 2008 jsem potkala maminku, která vyléčila své dítě s autismem pomocí homeopatie. Téměř okamžitě jsem začala spolupracovat se světově uznávaným homeopatem od června 2008 do května 2009, ale neviděla jsem nic, co by mě přesvědčilo, že léčba autismu vede touto cestou. Ve stejném roce jsem potkala lékařku, která praktikovala Yasko protokol, a ta měla několik nápadů, takže jsme to zkusili od srpna 2009 do konce května 2010. V té době vypadal Patrick upřímně řečeno hůře než předtím, než jsme mu začali dávat 80 doplňků stravy denně.

Do té doby jsem již ztratil iluze o protokolech megavitaminové terapie založených na programu *Defeat Autism Now!* Jenom několik málo rodin, kterým jsme pomohli, dosáhlo uzdravení svých dětí pomocí stravy, doplňků stravy, chelatační terapie a hyperbarické terapie. Nicméně drtivá většina dětí měla i po obrovském úsilí svých rodičů a obvykle i po vynaložení velkých finančních prostředků na doplňky stravy a léčbu stále diagnózu autismu. Začal jsem mít pocit, že je to podvod, když lidem říkám, aby se řídili tímto protokolem, o kterém jsem věděl, že nebude stačit k uzdravení většiny dětí. To neznamená, že jsme neviděli obrovské zlepšení, ale z celkového počtu dětí, se kterými jsme pracovali, se uzdravily pouze dvě.

V červenci 2010 jsem byla naprosto zklamaná a zmatená a nechtěla jsem pokračovat v tom, co jsem dělala, takovým způsobem, jakým jsem to dělala. Požádala jsem tedy Vesmír/Boha/Anděly – kohokoli, kdo mě poslouchal – o pomoc. Pokud bylo mým posláním skutečně pomáhat rodinám zbavit se autismu jejich dětí, potřebovala jsem k tomu nástroj. Nástroj, který by byl dostupný na všech kontinentech a cenově dostupný pro všechny, protože to, co jsme měli, prostě nefungovalo.

Žádný magický hlas se neozval, díky bohu! Protože to by mě opravdu vyděsilo. Nicméně jsem si vzpomněl na ty barevné lahvičky s chlordioxidem, které jsem nikdy nepoužil. Rozhodl jsem se vyhledat jejich použití na Googlu. Bohužel, na internetu nebylo absolutně nic o autismu a Miracle Mineral Solution (MMS), také známém jako chlordioxid (CD). Tak jsem začal přemýšlet o tom, z čeho se autismus skládá. Vygooglil jsem tedy chlordioxid.

s viry, bakteriemi, kandidou, těžkými kovy, hematoencefalickou bariérou, alergiemi a záněty. Důkazy byly převážně pozitivní, což mi ukázalo, že CD může léčit všechny složky, které tvoří autismus. Znovu jsem získal naději.

Zajímalo mě to zejména proto, že se v naší klinice specializujeme na oxidační terapie, jako je hyperbarická oxygenoterapie a ozonoterapie. Vzhledem k tomu, že chlordioxid je šetrnější než látky, které jsme dosud používali, rozhodl jsem se prozkoumat tuto možnost blíže.

Žádné vedlejší účinky kromě možné Herxheimerovy reakce, která není vedlejším účinkem samotného chlordioxidu, ale může se vyskytnout při jakémkoli detoxikačním protokolu. Rozhodla jsem se promluvit si s manželem a synem Alexem, kteří byli také nadšeni. Následující den v klinice vycházeli z komory bratranec nejlepšího přítele mého manžela a jeho žena. Pozdravila jsem je a ona mi okamžitě řekla: „Beru CD.“ Neřekla „Ahoj!“ ani „Kerri!“, ale pouze „Beru CD.“ To byl pro mě rozhodující moment – moment prozření. Řekla jsem jí, že jsem to několik týdnů zkoumala a že mě to velmi zajímá. Měla skvělé výsledky, takže můj manžel řekl, že to zkusí jako první. Pokud po třech dnech užívání kapek bude stále naživu, začneme je dávat i Patrickovi.

Kontaktoval jsem Jima Humbla, objevitele CD. Doufal jsem, že mi pomůže lépe pochopit, jak dávkovat CD dětem s autismem. Vysvětlil jsem mu, že na internetu není nic pro děti. Pomohl mi právě s tím. Dal mi následující doporučení: 1 kapka 8x denně pro děti do 25 liber, 2 kapky 8x denně pro děti do 50 liber a 3 kapky 8x denně pro děti do 100 liber. Řekl mi, že čím více dávek za den podáme, tím lépe, minimálně 8 dávek.

První týden Patrick zvracel (klasická Herxheimerova reakce), protože jsem mu dal příliš vysokou dávku. Na internetu jsem našel pouze protokoly, které doporučovaly několikrát denně podávat vysoké dávky, ale během toho týdne jsem zjistil, že správným postupem je podávat nízké dávky několikrát denně. Navzdory Herxheimerově reakci, kterou jsem u Patricka vyvolal (nedodržením protokolu nízkých a pomalých dávek), se jeho stav znatelně zlepšil. O sedm dní později se u mého syna zlepšil oční kontakt a žádal o věci, o které v životě nikdy nepožádal. V 21 hodin se mi podíval přímo do očí a řekl: „Chci do postele.“ S otevřenou pusou a nevěřící jsem ho následovala nahoru do jeho pokoje. Když jsme tam dorazili, otočil se ke mně, podíval se mi znovu přímo do očí a řekl: „Chci se vykoupat.“ Věděla jsem, že se mi to nezdá a že jsem to opravdu slyšela. Po koupeli se mi podíval přímo do očí a řekl: „Chci si vyčistit zuby.“ Celou dobu, co jsme mu čistili zuby, se chichotal... Tak jsem se ho zeptala, co chce, a on řekl: „Chci kanket.“ Tak jsem řekla: „Deka?“ On zopakoval: „Deka, ano.“ A utíkal k posteli.

a skočil na ni, aby si užil deku. Předtím v životě nikdy na postel neskákal. Bylo to prvních sedm dní na CD. Byl jsem ohromen.

V září 2010 se o CD dozvěděli všichni, kteří dosud používali pouze bylinky nebo léky k ničení virů, bakterií, kvasinek a dalších patogenů. Tehdy se věci opravdu daly do pohybu.

V roce 2007 jsem se dozvěděl, jak velký úspěch měla Dr. Anju Usmanová se svým biofilmovým protokolem. Došla k závěru, že viry, bakterie, kvasinky, paraziti a těžké kovy jsou spojeny v biofilmu (více o tom v kapitole 5, začínající na straně 117). A když jsem viděl, že CD zabijí patogeny a neutralizuje těžké kovy a mnoho dalších věcí, které tvoří jádro autismu, věděl jsem, že zabijeme mnoho much jednou ranou. Také jsem doufal, že se vyhneme několika farmaceutickým složkám protokolu pro léčbu biofilmu, tj. antimykotikům, antibiotikům, antivirotikům, a že budeme moci použít něco bez vedlejších účinků (Herxheimerova reakce se liší od vedlejších účinků).

Zabýval jsem se tím, jak bychom mohli využít tento extrémně levný oxidant, který je dostupný po celém světě, k léčbě autismu. Další důležitou součástí CD je to, že nemusíte své dítě nikam vozit na léčbu, jako je tomu v případech hyperbarické terapie, ozonové terapie nebo intravenózní chelatační terapie... nepotřebujete lékaře ani nemusíte cestovat za lékaři do jiných zemí. Je to tak jednoduché jako užívání doplňku stravy a dávku upravujete podle toho, jak se cítíte a co vidíte. V zásadě každá rodina, která má přístup k internetu, stravě, CD a několika vybraným doplňkům stravy, může vyléčit své dítě s autismem.

Poté, co jsem s mým synem dosáhl jen omezeného úspěchu s různými biomedicínskými léčbami, a to i u nejlepších lékařů na světě, nastal čas na změnu. S CD útočíme na biofilm po celý den, protože CD ničí elektronové obaly různých molekul tvořících patogeny, čímž uvolňuje toxiny do krevního řečiště. Toto uvolňování toxinů je hlavním důvodem, proč je nutné postupovat pomalu a dávku zvyšovat postupně, aby se zabránilo Herxheimerově reakci, protože mnoho z těchto dětí je velmi toxických. Pokud zabijeme příliš mnoho patogenů najednou, do krevního řečiště se dostane příliš mnoho toxinů. Tělo se je bude okamžitě snažit vyloučit, zejména prostřednictvím průjmu a zvracení. To je nepříjemné a lze tomu zcela zabránit.

CD je tak neškodný, že jej můžete použít na pokožku, vlasy, uši, oči, perorálně, rektálně, vaginálně, inhalovat atd. V dávkách, v jakých CD používáme ve vodných roztocích, není škodlivý pro zdravé buňky. Díky svým záporným nábojům se zaměřuje konkrétně na patogeny. Jakmile jsem pochopil základy a Patrick se stále zlepšoval, začal jsem se o tom dělit s ostatními, aby pochopili, jak CD používat. Velmi rychle jsme dosáhli úspěchu, kterého mnoho jiných klinických lékařů nedosáhlo. Děti na

spektrum se zlepšovalo, někteří se začali zotavovat a my jsme museli zbystřit a vzít to na vědomí. Opět jsem byl ohromen.

V listopadu se uzdravilo jedno dítě a v prosinci další. Jejich rodiny je vzaly k psychiatrům a lékařům, aby jim byla diagnóza zrušena. To byly velmi důležité první kroky, které mě přesvědčily, že v tom musíme pokračovat. Začali jsme šířit informaci, že se jedná o levnou léčebnou metodu dostupnou na všech kontinentech světa.

Díky svému biomedicínskému vzdělání jsem se naučila sledovat reakce při podávání dávky. Pravidlem je *nízká dávka a pomalé* podávání. Došli jsme k dávce jedné kapky najednou a jak se děti uzdravovaly, rodiče sdíleli své příběhy s ostatními rodiči a stále více lidí začalo tento přípravek používat. Bylo to velmi spontánní.

V tu chvíli došlo k explozi. Začal jsem si myslet, že by to mohl být chybějící kousek skládačky, který jsme hledali. Vážně řečeno, neexistuje jediný lék pro všechny děti s autismem, a proto je protokol a cesta k uzdravení u každého dítěte jiná. I když jsme dnes s CD zaznamenali velký úspěch, pokračuji v práci na objevování nových metod, které těmto dětem pomohou uzdravit se co nejméně invazivním způsobem. Nyní, když jsme zaznamenali úspěch ve španělsky mluvícím světě, potřeboval jsem se o tyto léčebné metody podělit s rodinami dětí s autismem po celém světě.

V této době se začalo dít něco velmi zajímavého s klystýry z CD... paraziti, konkrétně škrkavky, se začaly objevovat v klystýrech z CD rodičů a jejich dětí, kteří používali protokol. Dnes mám stovky fotografií, které mi poslali rodiče z celého světa (z vyspělých i rozvojových zemí), kteří viděli červy ve stolici.

V současné době jsou laboratorní testy žalostně nedostatečné, ale zkušený veterinář může snadno zkontrolovat přítomnost parazitů ve vzorku stolice pomocí výkonného mikroskopu. Děti, u kterých byly vzorky stolice vyšetřeny mikroskopem, měly pozitivní výsledky. Nejčastěji se vyskytují roupy, škrkavky, tasemnice a měchovci. Analýzy stolice prováděné laboratořemi jsou vždy negativní, i když jsou červi jasně viditelní, vyfotografování a pozorovatelní pod mikroskopem. Jedna matka, kterou znám, dokonce poslala živého, pohyblivého červa, kterého její dítě vyloučilo. Výsledek? Negativní na parazity! V tuto chvíli prostě nestačí při hledání parazitů důvěřovat koprologické analýze.

Dr. Andreas Kalcker a Miriam Carrasco sehráli v této části skládačky klíčovou roli a navrhli úžasný protokol pro léčbu parazitů, který již pomohl mnoha dětem, včetně Patricka. V říjnu 2011 mi Andreas dal první protokol pro léčbu parazitů a rodiny ve Španělsku, Mexiku, Venezuele a dalších zemích Latinské Ameriky jej začaly používat. Podrobněji se o něm budeme bavit v kapitole 8 na straně 165 a o tom, jak ovlivnil můj život i životy mnoha dalších rodin s dětmi s poruchou autistického spektra.

V lednu 2012 jsem se spojila s Teri Arangu a byla jsem pozvána, abych v květnu 2012 vystoupila na *konferenci AutismOne*. Bylo to poprvé, co jsem na *konferenci AutismOne* vystoupila v angličtině, a samozřejmě také poprvé, co jsem měla prezentaci na CD. Po osmi letech biomedicíny a šesti letech pomoci rodinám v Latinské Americe jsem se dostala do centra pozornosti, přičemž jsem si byla plně vědoma, že to bude mít své následky. I když jsem oslovila rodiny po celých Spojených státech, poprvé jsem se stala terčem kritiky v blogosféře. Přežili jsme to!

Když jsem se v roce 2010 poprvé setkal s CD a začal sledovat, jak působí zázraky u autismu, očekával jsem, že rodiče, lékaři a odborníci, kteří se autismem zabývají, budou nadšení. Předpokládal jsem, že začnou zkoumat, jak a proč molekula chlordioxidu léčí/vyléčuje autismus. K mému velkému zklamání však mnoho lidí projevilo nezájem. Někteří dokonce šli tak daleko, že řekli, že to, co jsem viděl, je nemožné, nebo že CD je toxický. Na to bych řekl, že léčení/vyléčení autismu toxickou látkou je nemožné. Od té doby se o to začalo zajímat několik nejlepších lékařů na světě (jejich počet roste) a poměrně dost rodičů si toho všimá. Stovky z nich se zúčastnily mé prezentace na *konferenci AutismOne*. Několik z nich mi později řeklo, že zpočátku uvažovali o tom, že se nezúčastní, protože název prezentace zněl příliš dobře, než aby to byla pravda... [40 dětí se uzdravilo za 21 měsíců](#).

Lidé, kteří se zúčastnili, byli s informacemi spokojeni a mnozí z nich začali protokol dodržovat. To, co se však stalo v následujících dnech a týdnech po mé prezentaci, mě naprosto šokovalo a překonalo i mé nejhorší noční můry. Někteří rodiče mě napadli v tisku a na internetu. Dostávala jsem výhrušné a obviňující e-maily plné nenávistných projevů a sprostých slov.

Ve většině případů tyto e-maily a blogy pocházely od rodičů, kteří byli proti biomedicině. Ostatní členové biomedicínského hnutí mi řekli, abych si nedělala starosti, že tito lidé jsou známí tím, že se takhle chovají k ostatním. Vrhají se na nejnovější a nejslibnější léčebné metody, aby se dostali do centra pozornosti. Odvádějí pozornost od léčby, mění pravdu a v některých případech lžou lidem o tom, co se děje, jen aby vyvolali pobouření u ostatních rodičů. Nikdy bych si nedokázal představit něco podobného tomu, co se stalo. S postupem času však hrozby, negativní příspěvky na blogu atd. ustaly.